Začněme těmi maxisingly. Tuším, že už druhý dodali **Choroši**. ***Demo 2016*** obsahuje pět skladeb a svůj moderní svěží trampský zvuk ještě od dob
Výhybkáře
(jakkoliv na CD je taky) vypilovali a zdokonalili. Získali další jistotu a rutinu v dobrém slova smyslu. Jejich texty zůstávají vtipné (
Stopař, Atmosféra malých vsí
- zde dojde i na příjemnou instrumentální „dobešovskou“ mezihru), přibyla ale i romantika a hlubší, byť odlehčená výpověď (
Pátek odpoledne
).

Nejsem si jist, zda mám prozrazovat, kdo se skrývá pod titulem **Holy Fanda & The Reverends**. Přicházejí se sedmipísničkovým CD
Konec cesty
, ale je to spíše její začátek. Hlavní protagonista zatím stále hledá nejpřesnější styl pro své vyjádření a v každé ze svých podob zanechá pro posluchače zapamatovatelný hudební vzkaz. Podobné to bude asi i s touto sestavou, ať už bude mít jakoukoliv perspektivu. Sdružení přináší spíše tvrdší muziku s náběhem na rock, ne ale na jižanský, je ale patrná i inspirace irskými motivy či popovou verzí industriálu (
Spícím městem
). V případě skladby
Svý sny
je poutavý trubkový part, silný refrén se zajímavým nápadem (
Svý sny musíš střežit/nebo je přežít
), bohužel skladba trvá dvakrát déle (7 minut) než by měla, a tak od poloviny padá řemen. Nejsilnější je asi
Křik racků
s výrazným banjem a
Jen se vznáším
.

Emozpěv na mě na pódiu působil podobně jako kdysi Vasilův Rubáš – docela příjemně šokující zjev, vizuální i hudební, příjemné mrazení z nové folkové perspektivy. Na desce ***emo zpěv*** je podstatně učesanější a konzervativnější, základní náboj jeho muziky, charakterizovaný náběhy na rozsáhlejší hudební plochy, ale vesměs zůstal, nicméně občas se neubránili jisté blazeované nudě v písních (*Svár*). Naopak skladba *Pýcha* ukrývá, zejména díky zpěvu, jisté napětí, posluchač doposlouchá už jen kvůli vývoji příběhu. Asi nejsilnější je skladba *Jako bejk* – melodicky i zpěvem.

Vodníci vydali shrnující CD ***Šťastných 13*** a na něm výběr z toho, co Vodníci hrají a považují to za reprezentativní. Stále ještě mladičkou kapelu znám poměrně dlouho z Dětských Port a spontaneitu jejich vystoupení se na desku, natočenou v domácím studiu, podařilo přenést, i když asi i díky tomu, že bylo natáčení pojato spíš jako vystoupení na koncertě, než ve studiu (možná se mýlím). Na můj vkus je tam příliš převzatých věci, na druhou stranu se ukazuje šíře jejich záběru (a taky do jisté míry zatím pochopitelná a oprávněná nevyhraněnost). A přitom nejsilnější jsou autorské písničky – *Písemky, Nádobí*. Děti máje vypadají spíš jako parodie, naopak *Mohelnice* je zdařilou cover verzí. Rozhodně kapelu doporučuji všem zájemcům o vývoj české mladé muziky ke sledování a doufám, že nesklouzne ke střednímu proudu.

CD ***Na gumičku nos*** skupiny ***Z hecu*** už mám trochu déle a na Portě jsem je viděl dvakrát a vždy nadšení. Dodnes mě příjemně mrazí při písni *Vzkaz pro cizí planetu*, ta na albu je taky a kromě toho třináct dalších, včetně *Iluzionisty*

, se kterým soutěžili v soutěži o titul Talent Countryradia. Třetí silnou skladbou je
Dorset Street
. A titulní
Na gumičku nos
nebo
Balada pro čarodějnice
vás taky zaujmou na delší dobu. Z Hecu přinášejí pohodový a upřímný folk, sólistův jen zdánlivě neškolený hlas ve vyšších polohách naopak prozradí jistotu vedení. V textech najdeme místy posmutnělou ironii, vždy ale naladěnou nakonec optimisticky. Kapela je rozhodně velikým příslibem pro náš folk a doufám, že spolu vydrží dost dlouho, aby se to potvrdilo.